

pannud ning, Jummalat omma tiggeda ámma hínge eest palludes, sedda aega odata, mil Jummal isse sedda rasket foorma temma peált piddi árraveretama. — 13 aastaid ta piddi sedda riisti kandma, sest ám ei árkand üles omma pattounnest, ei oškand filmad lahti tehha, et olleks sanud omma süddame ja hínge wigga náhha ning Jummala käest púhha Waimo abbi palluda, et olleks sanud selle kurja hínge waenlasse wästo wotelsda ja temmast woimust sada. Jah, se waene híng ei sanud ommad pattud tunda, et temma ful saggedaste púhhas foias ja laual käis, ning seál filmatirjaks ommad pattud tunnistas, ful Íssanda ihho ja temma púhha werd pátude-andeksandmisseks wästo wöttis, agga unnuštas, et se, kes fölvatumal wiſil fööb Íssanda ihho ja joob temma werd, isseenneſele iggarvest hukkatust fööb ja joob! — Arra minne siis armas luggeja mislalgi firriko ja weel wáhheminne Jummala armo laual muud fui et sa olled ennesele ommad pattud ilma kawwalust tunnistand, et olled neid selle nouga tahhetsenud, Jummala käest abbi ja joudo palluda, neid ka mahhajätta; jah, pallu Jummalat Jesusse Kristusse nimmel, siis saad sa temma läbbi ommas töddruſſes tait woimust, ja hoia ennast selle walle mötte eest, et sa olleksid jo sellepárrast õige ja jummalafartlik mees, et saggedaste firrifus ja laual käid, waid tunniſta omma waggaſt ja jummalafartust

üles selge ja puhta armastusse läbbi liggimeste wästo, ja isseárraniste nende wästo, kellega fa ellad ühhes maias, ning olled nendega ühhendud lihha ja werrega! — Agga katsugo fa monne luggeja járrel, olgo ái ehk ám, olgo wáimees ehk minnia, kas ep olle ehk sesammasuggune túlli ja riid maias túhja furja mötte párrast — fui se on nenda, siis árra unnuſta tehha, fui firriko ehk laual láhhåd, mis praego so meletulletasin, ja hoia seks fa neid Íssanda fanno ommas süddames, mis wagga Joannes meile fulutab 1 ram. 4 peat. 7 s.: „mo armad, armastagem teine teist, fest armastus on Jummalast, ja iggaufs, kes armastab, se on Jummalast sundinud ja tunneb Jummalat!“ —

Kas fa hallastad fa waeste peále?

Olgo ful, et mitto innimesed selge hallastusse ja armastusse párrast wäeste peále armo heitwab ja neid aitvad, ilma selle peále mótlematta, mis púhha firri meile útleb: „kes waestele annab, se laenab Jehowale!“ siiski same sedda mittokorda náhha, et Jummal innimeste head tööd jo siin ellus önnistamatta ei jätta, mis teie, armad luggejad fa praego kuulda sate. —

Penjam Kasfel, ühhe rentniko poeg, kellel Saksa-maal Elguti küllas üks tallokoht numa peál olli, käis wágga sure holega folis, nenda et temma süddba wágga